

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2009, č. j. 36342/2009 - 83/2702, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2010, č. j. 9 A 117/2010 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou ze dne 25. 1. 2010, doručenou Krajskému soudu v Praze 26. 1. 2010 domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2009, č. j. 36342/2009 - 83/2702, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a M. P. a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 2. 10. 2009, č. j. 154464/2009/KUSK. Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje byla opravena zřejmá nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí téhož orgánu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 134473/2009/KUSK.

Protože se Krajský soud v Praze nepovažoval za soud místně příslušný, rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 2. 2. 2010, č. j. 44 A 9/2010 - 6. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost ze dne 8. 2. 2010, o níž bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2010, č. j. 44 A 9/2010 - 18, tak, že řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno z důvodu jejího zpětvzetí podáním žalobce ze dne 6. 5. 2010.

Po postoupení věci Městskému soudu v Praze byl žalobce vyzván usnesením ze dne 1. 9. 2010, č. j. 9 A 117/2010 - 23, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč za podanou žalobu. Na výzvu soudu žalobce soudní poplatek neuhradil, pouze reagoval podáním ze dne 14. 9. 2010, ve kterém uvedl, že předmětná výzva je nezákonná, neboť žalobu podal ke Krajskému soudu v Praze, přičemž o jeho kasační stížnosti ze dne 8. 2. 2010 nebylo dosud rozhodnuto.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2010, č. j. 9 A 117/2010 - 27, bylo rozhodnuto z důvodu nezaplacení soudního poplatku o zastavení řízení o žalobě ze dne 25. 1. 2010.

Toto usnesení napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 3. 12. 2010, ve které napadal protiprávní praktiky správních orgánů, jež nejsou schopny soudy řešit, naopak řízení zatěžují zmatečností. Místně příslušným je dle názoru žalobce Krajský soud v Praze; postoupení věci Městskému soudu v Praze jakožto nezákonné bylo proto napadeno kasační stížností ze dne 8. 2. 2010, kterou se stěžovatel domáhal rozhodnutí podle ust. § 9 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud v Praze nepostupoval v souladu se zákonem, pokud vyzval stěžovatele k doložení plné moci udělené advokátovi a k zaplacení soudního poplatku, přičemž podle ust. § 11 odst. f) zákona č. 549/1991 Sb. je řízení o kasační stížnosti osvobozeno od soudního poplatku. Soud také neakceptoval návrh na vydání předběžného opatření. Stěžovatel označil nezákonným postup Krajského soudu v Praze, který usnesením z 2. 2. 2010, č. j. 44 A9/2010 - 6, rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze, usnesením ze dne 12. 5. 2010, č. j. 44 A 9/2010 -18, zastavil řízení o kasační stížnosti, aniž by zrušil citované rozhodnutí o postoupení věci Městskému soudu v Praze.

Stěžovatel považoval za zmatečné usnesení Městského soudu v Praze č. j. 9 A 117/2010 - 23 včetně usnesení č. j. 9 A 117/2010 - 27 z 26. 10. 2010, kterým bylo řízení zastaveno, neboť je dle stěžovatele vydal věcně a místně nepříslušný soud.

Stěžovatel navrhl zrušit celé řízení počínaje usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 44 A9/2010 - 6 z důvodu nezákonného postupu a neřešení žaloby dle požadavku zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ustanovení § 38, § 51 a § 56 s. ř. s. týkajících se předběžného opatření.

Nejvyšší správní soud konstatoval přípustnost kasační stížnosti, neboť ta byla podána osobou oprávněnou (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), opírá se převážně o důvody uvedené v § 103 s. ř. s., a není nepřípustná ani z jiných důvodů ve smyslu § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž bylo zastaveno řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 As 43/2007 - 77 ze dne 13. 9. 2007 a rozsudek č. j. 9 As 3/2007 - 77 ze dne 25. 4. 2007, obojí dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení kasační stížnosti v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a důvody kasační stížnosti. Námitkami kasační stížnosti se bude zdejší soud zabývat v pořadí, v jakém byly uvedeny výše. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neoznačil, pod které důvody ve smyslu § 103 s. ř. s. podřazuje své kasační námitky, zdejší soud je posoudí podle jejich obsahu (srov. usnesení zdejšího soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004); v tomto smyslu jde o námitky podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení).

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji.

Nejdříve se z povahy věci Nejvyšší správní soud musí vypořádat s námitkami vůči rozhodnutí Krajského soudu v Praze, jenž dne 12. 5. 2010 pod č. j. 44 A 9/2010 - 18 zastavil řízení o kasační stížnosti směřující do rozhodnutí tohoto soudu, kterým postoupil věc z důvodu místní příslušnosti Městskému soudu v Praze; kdyby byly stěžovatelovy námitky důvodnými, vzniklá pochybnost o příslušnosti městského soudu pro další řízení by mohla představovat vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Takováto pochybnost však namístě není. Krajský soud v Praze rozhodl pravomocně o postoupení věci Městskému soudu v Praze, přičemž (usnesení krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2010 bylo stěžovateli doručeno 5. 2. 2010) a řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno v důsledku úkonu stěžovatele ze dne 6. 5. 2010, kterým vzal kasační stížnost zpět (výslovně uvedl: "Ruším podání z 8. 2. 2010" a kasační stížnost označil za bezpředmětnou.). Proti usnesení Krajského soudu v Praze o zastavení řízení o kasační stížnosti z důvodu zpětvzetí stěžovatel kasační stížnost nepodal.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že místně příslušným soudem pro řízení o žalobě ze dne 25. 1. 2010 byl Krajský soud v Praze, není tato argumentace důvodná. Žaloba ze dne 25. 1. 2010 směřovala proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, přičemž sídlo tohoto ústředního orgánu státní správy je na Staroměstském náměstí v Praze 1.

Podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

Žalovaný má sídlo na Praze 1, jež patří do obvodu působnosti Obvodního soudu pro Prahu 1 podle bodu 1 přílohy 4 k zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích"). Obvod Městského soudu v Praze je podle bodu 1 přílohy 2 k zákonu o soudech a soudcích stanoven tak, že do něj patří obvody obvodních soudů pro Prahu 1, Prahu 2, Prahu 3, Prahu 4, Prahu 5, Prahu 6, Prahu 7, Prahu 8, Prahu 9 a Prahu 10. Protože žalovaný sídlí v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 1, je tím zároveň stanovena místní příslušnost Městského soudu v Praze.

Stěžovateli je nutné sice přisvědčit v tom, že věcně příslušnými soudy jsou v řízení dle ustanovení § 7 odst. 1 s. ř. s. zásadně krajské soudy; Městský soud v Praze však institucionálně patří mezi krajské soudy, jak výslovně vyplývá z ustanovení § 9 zákona o soudech a soudcích.

Věcně a místně příslušným správním soudem pro žaloby proti rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj je Městský soud v Praze. Krajský soud v Praze proto žalobu ze dne 25. 1. 2010 správně postoupil Městskému soudu v Praze.

Brojí-li dále stěžovatel proti tomu, že v řízení o kasační stížnosti ze dne 8. 2. 2010 Krajský soud v Praze nezákonně vyzval stěžovatele k předložení plné moci udělené advokátovi a k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč, nelze této argumentaci přisvědčit. Zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti je podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. obligatorní, stejně jako zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 3000 Kč. Rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu sice z těchto povinností dovodila výjimku v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti usnesením, jímž bylo řízení před krajským soudem zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, jímž byla zamítnuta žádost na osvobození od soudních poplatků nebo jímž byla zamítnuta žádost na ustanovení zástupce. O tyto výjimky se však ve stěžovatelem namítaném případě nejednalo a Krajský soud v Praze proto důvodně trval na zaplacení soudního poplatku a doložení plné moci udělené advokátovi.

Odkazuje-li žalobce na dikci ustanovení § 11 (patrně odst. 3 - doplněno soudem) písm. f) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), není tento odkaz přiléhavý. § 11 odst. 3 písm. f) zákona o soudních poplatcích sice hovoří o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti, toto osvobození se však vztahuje pouze na řízení, jež jsou vyjmenována v § 11 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích, přičemž žaloba ze dne 25. 1. 2010 nespadá ani pod jedno z řízení vymezených v § 11 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích.

Poukazuje-li stěžovatel na to, že se domáhal v kasační stížnosti ze dne 8. 2. 2010 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podle § 9 odst. 3 s. ř. s., nelze s tímto tvrzením souhlasit. Zaprvé se stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 8. 2. 2010 domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2010, č. j. 44 A 9/2010 - 6, nikoli přikázání věci jinému soudu podle § 9 s. ř. s. Zadruhé je nutné konstatovat, že stěžovatel nesprávně směšuje řízení o kasační stížnosti coby mimořádném opravném prostředku podle § 102 a násl. s. ř. s. a institut přikázání věci jinému soudu podle § 9 s. ř. s. Institut přikázání věci jinému soudu podle § 9 odst. 2 s. ř. s. je možné výjimečně použít a věc přikázat jinému než místně příslušnému soudu, pokud je to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. Rozhodnutím o přikázání věci se tedy za zcela výjimečných okolností věc přikazuje soudu, který by nebyl podle ust. § 7 s. ř. s. příslušný. V posuzované věci však bylo Krajským soudem v Praze rozhodnuto o postoupení věci Městskému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s.; nesouhlasí-li účastník s takovýmto postoupením věci, může podat kasační stížnost - což stěžovatel učinil - nemůže se ale proti takovému rozhodnutí bránit poukazem na úpravu přikázání věci jinému soudu dle § 9 s. ř. s.

Stěžovatel kromě závěrů městského soudu v napadeném usnesení vytýkal správním soudům také to, že doposud nerozhodly o předběžném opatření. K rozhodnutí o nařízení předběžného opatření však zatím správní soudy nemohly přistoupit, protože se řešily podmínky řízení spočívající v otázce místní příslušnosti a zaplacení soudního poplatku. Z tohoto důvodu námitku stran nevydání předběžného opatření nemohl Nejvyšší správní soud akceptovat, neboť nejprve správní soudy správně musely vyřešit procesní otázky podle s. ř. s. a zákona o soudních poplatcích; teprve po vyřešení těchto otázek by se místně příslušný soud (zde Městský soud v Praze) mohl zabývat návrhem stěžovatele na vydání předběžného opatření.

Nesouhlasí-li stěžovatel s tím, že Krajský soud v Praze zastavil řízení o kasační stížnosti ze dne 8. 2. 2010 a zároveň nezrušil usnesení o postoupení věci Městskému soudu v Praze, nelze ani zde stěžovateli přisvědčit. Jak si Nejvyšší správní soud ověřil z předmětného soudního spisu, stěžovatel podáním ze dne 6. 5. 2010 výslovně vzal kasační stížnost ze dne 8. 2. 2010 zpět, proto Krajský soud v Praze správně v souladu s § 108 odst. 2 s. ř. s. řízení o této kasační stížnosti zastavil. Krajský soud v Praze proto nemohl zrušit usnesení č. j. 44 A 9/2010 - 6 ze dne 2. 2. 2010, neboť pro takovýto postup neměl dle s. ř. s. oprávnění, navíc stěžovatel s tímto usnesením svým podáním ze dne 6. 5. 2010 vyslovil souhlas (srov. stěžovatelovu větu „kasační stížnost je bezpředmětná a dnes nedůvodná“).

Co se týče vznesených námitek k řízení před Městským soudem v Praze, vzhledem k tomu, že tento soud je z již výše vyložených důvodů soudem věcně i místně příslušným, Nejvyšší správní soud neshledal ani namítanou zmatečnost řízení. Dále, pokud Městský soud v Praze po postoupení věci žalobní řízení zastavil usnesením č. j. 9 A 117/2010 - 27 ze dne 26. 10. 2010 v důsledku nezaplacení soudního poplatku, postupoval tak správně, neboť jak městský soud již v odůvodnění citovaného usnesení uvedl, podáním správní žaloby vznikla žalobci povinnost zaplatit za řízení soudní poplatek, který byl splatný zároveň s podáním žaloby (soud odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a/, § 4 odst. 1 písm. a/ a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Vzhledem k tomu, že tento poplatek (ve výši 2000 Kč) žalobce nezaplatil ani k výzvě soudu (výzva - usnesení Městského soudu č. j. 9A 117/2010 - 23 ze dne 1. 9. 2010 byla žalobci doručena dne 10. 9. 2010, jak Nevyšší správní soud ze soudního spisu ověřil), nezbylo Městskému soudu v Praze než řízení o žalobě zastavit dle § 47 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v návaznosti na §9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Nejvyšší správní soud neshledal ani další důvody pro zrušení napadeného usnesení, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu